

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Venerabilis Yolandae Priorissae Ad Mariae Vallem in Ducatu Luciliburgensi

Wiltheim, Alexandre

Antuerpiae, 1674

Cap. IV. Rejicit sibi destinatas à matre nuptias, & coram eá & VValthero
Deo se devovet, atque à matre tentata, fortiter in coepto persistit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11873

CAPUT IV.

Rejicit sibi destinatas à matre nuptias, & coram eâ & Walthero Deose devovet, atque à matre tentata, fortiter in cæpto persistit.

HAud multò post hæc Margarita ex conventu, de quo dictum est, Viennam redijt. Sub serum diei, cum concedendum esset cubitum, Yolanda iam antea se lecto solam composuerat. Iubet mater conticere mulieres, nec somnum filiaë interturbare, & claudi fores. Ipsa interim dum vestem omnes ponunt, atque ad decumbendum se comparant, sedebat ad spondam lecti. Cæpit ibi memorare, quid de Yolande matrimonio cum amicis constituisset. Repertum ei sponsum formâ venustum, genere nobilem, & moribus inclytum: ad hæc redundantem opibus. Conventum adeò in opima pacta matrimonialia. Vigil inter hæc Yolanda, cuncta audiebat; & erecta residensque in lecto, forti magnoque animo, infit. Frustrâ es, domina mater. Virum ego alium neque concupivi unquam, neque concupisco, nisi, quem ipsa mihi legi, cui iam desponsata sum. Hic millecuplo melior, quàm quem tu memorâsti. Itaque n. illa dicta ista facito. Quod decrevit animus, id ne fiat

fiat; ne ipsa quidem mors obstiterit. Periculosa hâc voce mater, dissimulato pectoris motu, conticuit, nec responso dignata Yolandam, ceu serius rei iam deliberatæ resistentem. Cura tamen eam macerabat, atque in diversa trahebat, somni & quietis omnino expertem. Simul atque diluxit, strato confurgens, mox eò se cogitatione convertit, quo pacto tacitè animum filix ad plenum cognosceret. Animadverterat solere Yolandam non illibenter exornari. Vestem ergò pretiosam, & mundum muliebrem auro & gemmis & margaritis ingentibus renitentem, fascias acupictas, sarta, fibulas gemmatas, in conspectum profert. Emicabat è gemmis auro inclusis mirus fulgor. Ac tum mater: En filia mea, en aspice, quàm te amem. Quod mihi optimum atque pretiosissimum, en tibi adfero. Ades mea nata; vide quid horum arrideat. Ad hæc puella sapiens: domina mater, omitte, te quæso, omitte ista. Tolle fascias istas atque tenias, tolle sarta atque monilia. Nam virum ego posthac, imò ne ornatum quidem ullum concupisco. Tam brevis tamque acris filix responsio, etsi haud modicè vulneravit matris animum, dissimulabat tamen, ceu ioco ista dicta essent. Confestim tabellarium mittit, qui Waltherum Meisenburgium accersat. Is [seu Treviris, seu alibi in viciniâ degeret (neque enim id traditum est)] ad Margaritam properat, gratus hospes. Fortè sublatâ mensâ, cœpit ei Margarita narrare, quo pacto,

cto, deliberatione nuper habitâ cum amicis suis atque parentibus, in id discesserint, ut filiæ Yolandæ maritum darent; atque huic iam etiam ap- promissam. Hic Waltherus vir insigni pruden- tiâ, gratulari, feliciter atque ex voto actum esse illum conventum, multis super eâ re additis, do- nec tandem ad Yolandam, (quæ maximè ei cor- di erat) devenit oratio. Ac tum ita inquit: ho- nore te, domina, multisque sanè bonis divina manus cumulavit. At, te amabo, quam tu re- feres gratiam? Filia tibi præter Yolandam alia est. Hanc matrimonio locare potes. At Yolan- da si Sanctimonialis esse desiderat, hoc tu ut ap- probes, magnoperè auctor tibi sum; nisi fortasse mavis Deum irasci tibi, ceu ingratae nec atten- denti tot beneficia sua. Stetit hic velut abruptus sermo, nisi quod Margaritâ cras se peccata sua Walthero confiteri velle, indicavit. Atque ita factum. Secundùm confessionem, mox Yolan- da in tenui leviqûe veste tacitè sese infert. Orsa ibi magno animo loqui: Tempus, inquit, tempus est liti huic imponere finem. Vis tu, ô mater, ut viro nubam: at ego omnes averfata viros, Deo me dicavi, vovique castam perpetuò vitam dege- re. Tu, per Deum te obtestor, ne adverferis. Tum mater: an tu ista seriò, Yolanda, an non magis per iocum? Illa; extrâ iocum tibi loquor, mea mater; nec virum volo; à qua voluntate non me dimovebit ullus amor, neque revellet dolor. Et nunc adeò me totam Deo eiusque Matri vo- lens

lens lubensque trado. Quidquid in me, eis sine dolo malo fraudeque dico, dedico, meque iam in hoc vestigio huiusce voti vinculis nunquam solvendis illigo. Huius rei, te, mater, te, Walthere, testes, per Deum, appello. Cumque hoc dicto mox antè Waltherum in crucis formam composito corpore, in terram prostrata concidit. Mater humi iacentem ante se videns, hoc spectaculo mirum in modum perturbata, concepit incredibilem animo dolorem, multis perfusa lacrymis. Nec minus Walthero, metu simul ac dolore perculso, manabat ex oculis uber fletus. Ita eis per silentium plorantibus, & aliquantulum confidentibus, iterùm Yolanda: Miserere filix, mater, & solare temet. Faciendum est quod statui. Deo me devotam nihil ei unquam eripiet, non mors ipsa. Terrenis me liberare vinculis nexuque viri, hoc scito, mater, hoc scito, deliberatum, statutum, fixumque mihi. Ista proloquentem Waltherus confestim humo sustulit, & ad matrem conversus, quam maximè blandâ oratione eam est solatus. Ipsa ubi nonnihil collegit animum, in interius conclave sola concessit. Ibi mœrens & afflicta frena laxavit dolori, multam vim profundens ardentium lacrymarum.

Yolanda interim non cessare, non remittere animos. Matrem insequitur, atque antè pedes eius supplex provolvitur. Sed iubet confidere mater. Ac tum: dic, obsecro, dic filia, quo pacto huc deventum, ut me ita repentè destituas?

B

Quis

Quis tibi subito auctor, ut hoc genus vitæ amplectaris? Quâ causâ absque me aliena sectaris consilia? Contrâ Yolanda: Si tuâ pace licet, ô mater, cuncta hæc perlibenter edocebo. Hanc quam gero mentem sacræ me dedendi vitæ, iam puellula concepi. Sed tùm puerilibus annis prohibita, silentio pressa vota, alieno subiecta arbitrio. At ubi nunc maturior successit ætas, tempus advenisse reor, quo ex voto rebus terrenis me expediam. Hîc si tua me gratia destituit, quis erit alter, cuius favore sublever? Tum mater: Ergò me miseram deseres, filia? An quidquam à me tibi illatum unquam mali? Memoriâ repete vitam annosque tuos præteritos. Ut te in delicijs semper habui! Ut per summum amorem educavi! Tu omnis mei gaudij modus eras atque ratio. Ut te hilarem lætamque cernebam, perindè lætabar ego. Quid memorem vestimenta bombycina? Quid in ornatu cætero aurum? Horumne quidquam aliquando tibi defuit? Una erat nostrum ambarum voluntas; nec concupiscere tu quidquam, quàm ego dare, promptior. Quæ nunc mea merces? Si piget rependere gratiam, saltem parce matri, quæ num te ullâ re unquam læserit, tu ipsa iudex esto. Quæso, collige te parumper, & tandem intellige, hâc discessione tuâ ad mortem me adigi. Has commoti turbidique pectoris querelas, ea comitabatur lacrymarum copia, ut Yolandæ quoque flendum fuerit. Erat enim ei mitis indoles & facilis. Attamen fortis atque
constans

constans animi; Vera, inquit, commemorasti, nec
ullâ vel minimâ re à te læsam me unquam, palam
confiteor, ô optima mater! Sic enim te nunc li-
bens compello, quando haud aliam te unquam
experta sum, quam propitiam, benignam, bene-
volam, & quod dixi, optimam semper matrem.
Quibus rebus, quam ego non possum, Christum,
eiusque Sanctissimam Genitricem oro, quæso-
que, ut pro me rependant gratiam. At tu, quæ
tot rebus, te mihi bonam probasti matrem, nunc
obsecro auge titulum. Iuva, si quâ potes, ut ad
cupita perveniam, & quæ me semel huic miseræ
vitæ partu edidisti, nunc Deo cœloque pare.
Mœsta admodum eâ filiæ constantiâ mater, ite-
rùm percunctari institit, ediceret sibi tandem,
decreta illa sua deferendæ matris & ineundi cœ-
nobij, num ita fixa stabilitaque sint, ut mutari
aut revocari nequeant? Ita fixa esse, ita stabilita,
ait Yolanda. Ad summum, utcumque eveniat,
viro se mortali numquam sanè nupturam.
Deum, non alium, se elegisse sponsum. Mater
ubi frustrâ se esse intellexit, cogitabunda, quid
inceptaret, ad artes sese convertit. Simulat ac-
cedere se filiæ voluntati. Benè est, inquit.
Quandò in eo stat immota mens tua, ut Sancti-
moniabus adscribâre, hûc ego lubens volensque
conferam operam. Yolanda rata, matrem vera di-
cere, efferrî lætitiâ.

Mater interim citis equis sacerdotem, cui pec-
cata confiteri, cuiusque consilio multùm uti sole-

bat, acciri iubet. Nec moratus ille, adfuit. Ei Margarita animi sui secreta aperuit; cumque ad filiam sermo devenisset, institit cum lacrymis orare, ut exploraret funditusque scrutaretur filiae mentem. Mox & Yolanda peccata sua confessa est, quidque haberet in animo, intrepidè fortiterque exposuit. Ille perpensa tam insigni Yolande constantia, nec mutari posse, quod constituerat, auctor est magnoperè matri, ut sineret filiam Sanctimonialibus se iungere. Mater id consilium permolestè ferens, doluit hanc perditam operam.

CAPVT V.

Reijcit patrem Franciscanum à matre submissum. Mater aperit marito, filio Frederico, alijsque, Yolande consilia. Fredericus Sororem frustra aggreditur. Mater artificiosè ab eâ impetrat, ut dissimulet pia animi decreta. Yolanda cum Walthero & Virginibus MARIÆ Vallis clam agit per nuntios.

VENIT fortè Viennam ex D. Francisci familia Sacerdos quidam, Margaritæ perfamiliaris, idemque eius, uti & Yolande quondam conscientiae arbiter. Margarita, ceu aliam nacta machinam, quam filiae expugnandæ adhiberet, obse-